

Arrest

nr. 268 203 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PEETERS
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2006 komt de verzoeker als minderjarige naar België.

Op 5 augustus 2009 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 augustus 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 september 2009 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2010 wordt de verzoeker onder voorwaarden gemachtigd tot een verblijf van één jaar in het Rijk.

Op 13 december 2011 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 79 165 van 13 april 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 24 februari 2014 leggen de verzoeker en zijn partner D.L.K voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hamme een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 3 maart 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw D.L.K. De verzoeker wordt op 18 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 4 september 2017 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw D.L.K. beëindigd.

Op 1 maart 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest met nummer 226 470 van 23 september 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 21 maart 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg, zijn vader S.G.

Op 10 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 13 september 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2021 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): K. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: D. K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde S. G. (...- (RR: xxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en

voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

* Attest OCMW Antwerpen dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot deze datum geen financiële steun aanvroeg.

* Attest OCMW Antwerpen dd 06.05.2021 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij tot deze datum geen financiële steun aanvroeg.

* Verklaring door Republiek Albanië, Instituut voor Sociale Zekerheid, Regionaal Kantoor Durrës, Het Archief dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet in ingeschreven is bij de Belasting Registers, het CMIS systeem, vanaf 12 januari 2012 tot en met maart 2021. Deze verklaring spreekt enkel over de stad Durrës wat niet wil zeggen dat betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in andere delen of steden van het land van herkomst of origine. Het is bovendien niet verwonderlijk dat betrokkene in voormelde periode niet in de belastingregisters van de stad Durrës was opgenomen, aangezien hij al sinds 2010 in België bij zijn vader was. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Verklaring door Republiek Albanië, Staatskadaster, Regionaal Kantoor Kruja dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen ingeschreven staan bij de Regionale Kantoor van Stadskadaster van Krujë. Deze verklaring spreekt enkel over de stad Krujë en zegt dus niets over andere delen of steden van het land van herkomst of origine waar betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Verklaring op eer door de referentiepersoon dd 07.05.2021 waaruit zou moeten blijken dat hij betrokkene financieel ondersteunde in Albanië alsook heden hier in België. Dit is een loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.04.2010 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

*bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 26 oktober 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.3. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"8.1.1. Inleiding

In de weigeringsbeslissing na een aanvraag gezinshereniging met de Belgische vader van verzoeker verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoeker reeds "sedert 26.04.2010 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is" waardoor verwerende partij geen waarde lijkt te hechten aan het attest van onvermogen met betrekking tot de inkomsten én zij de conclusie maakt dat door op hetzelfde adres te verblijven als de referentiepersoon verzoeker niet automatisch ten laste is.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet (hierna: "Vw"), de materiële motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dit om hierna volgende redenen.

8.1.2. Toepasselijke regelgeving en beginselen

Op verzoekers verblijfsaanvraag die hij heeft ingediend op basis van het verwantschap met zijn Belgische vader is artikel 40bis, §2, 3° jo. 40ter Vw van toepassing.

Artikel 40bis, §2, 3° Vw. luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 40ter bepaalt het volgende:

"(...)"

Artikel 50, § 2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult, (onderlijning toegevoegd)

Verwerende partij stelt terecht en conform de vreemdelingenwet dat voor gezinshereniging met een Belg een bloedverwant in neergaande lijn deze ofwel jonger dan 21 jaar oud moet zijn ofwel ten laste moet zijn van de persoon waarmee gezinshereniging wordt aangevraagd vooraleer er sprake kan zijn van gezinshereniging conform artikel 40bis, §2, 3° Vw.

De afhankelijkheidssituatie dient volgens verwerende partij te bestaan “van in het land van herkomst of origine”.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker sedert 2010 gedomicilieerd is bij zijn vader.

Het is verzoeker een raadsel waar verwerende partij deze informatie heeft gehaald.

Een eenvoudige raadpleging van het rijksregister van gevestigde en verzoeker toont duidelijk aan dat zij inderdaad af en toe op hetzelfde adres hebben verbleven. Evenwel is verzoeker op 29.08.2012 vertrokken naar Albanië, waar hij heeft verbleven tot hij zich op 03.03.2014 inschreef in Hamme om pas in 2017 bij zijn vader in te trekken. (stuk 2)

Verwerende partij is dan ook overduidelijk uitgegaan van een foutieve vooronderstelling om daaruit dan af te leiden dat verzoeker niet ten laste was/is van de gevestigde.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit houdt ook in dat verwerende partij de objectieve feiten inzake niet kan negeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot haar besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd.

8.1.3. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij met zijn dossier uiterst onzorgvuldig is omgesprongen en daarenboven een deloyale houding hanteert.

Door ervan uit te gaan dat verzoeker reeds sedert 2010 bij zijn vader is gedomicilieerd, zonder dit te controleren, vertrekt verwerende partij vanuit een foutieve premisse om daarop de bestreden beslissing te steunen.

Hierdoor vertoont de bestreden beslissing een zodanig ernstig gebrek dat deze dient te worden vernietigd.

Voorts meent verwerende partij dat “louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is/was, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is/was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont...”

Verwerende partij negeert hierdoor het gegeven dat verzoeker gratis inwoont bij de gevestigde nu dit in eigendom aan deze laatste toebehoort.

Bovendien hecht verwerende partij geen waarde aan de voorgelegde stukken met betrekking tot onvermogen nu zij ervan uitgaat dat deze niet kunnen overeenstemmen met de werkelijkheid, opnieuw omdat zij ervan uitgaat dat verzoeker reeds sedert 2010 bij zijn vader woont.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij zijn situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het reeds aangehaalde blijkt.

Verzoekster kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt conform het arrest van de Raad van State dd. 22/11/2012 het volgende in: "de zorgvuldigheid verplicht de overheid meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen".

8.1.6. Conclusie omtrent het eerste middel

De schending van artikel 40bis, § 2, 3° Vw., van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt aangetoond, minstens doordat verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker sedert 2010 bij de gevestigde was gedomicilieerd en bijgevolg als niet ten laste wordt beschouwd.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 21 maart 2021 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, de heer S. G., die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Met de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt in dit verband als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 40ter, §2, van diezelfde wet wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoeker betoogt in essentie dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vastgesteld dat hij sedert 26 april 2010 tot op heden bij zijn vader inwoont en wijst op de implicaties hiervan voor de beoordeling van de voorgelegde stukken die zijn onvermogen moeten aantonen.

Daargelaten de vraag of in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat: *“betrokkene sedert 26.04.2010 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is”*, wordt gewezen op het volgende.

De Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hen voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Op 24 februari 2014 legde de verzoeker en zijn toenmalige partner D.L.K. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hamme een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 3 maart 2014 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw D.L.K. De verzoeker wordt op 18 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 4 september 2017 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw D.L.K. beëindigd. Op 1 maart 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest met nummer 226 470 van 23 september 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

In de uiteenzetting van het eerste middel geeft de verzoeker aan dat hij op 29 augustus 2012 is vertrokken naar Albanië waar hij heeft verbleven tot 3 maart 2014. Dit vindt steun in de gegevenshistoriek van het rijksregister. Hoewel de verweerder inderdaad de bal mislaat waar hij stelt dat de verzoeker sedert 26 april 2010 tot op heden op het adres van de referentiepersoon (zijn vader) gedomicilieerd is, kan niet worden ingezien welk belang de verzoeker bij zijn kritiek kan doen gelden. De verzoeker betwist immers niet en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat hij diende aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst afhankelijk was van zijn Belgische vader. De verweerder heeft de door de verzoeker in dit verband voorgelegde documenten beoordeeld en kwam op basis van deze beoordeling tot het besluit dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (...) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*. De door de verzoeker geviseerde passage wordt slecht na deze conclusie en ten overvloede gegeven en bovendien heeft de verweerder tevens benadrukt dat het gegeven dat de

verzoeker reeds sinds 2010 bij zijn vader is gedomicilieerd (*quod non*) betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst. De door de verzoeker beweerde gratis kost en inwoning tijdens een gemeenschappelijk verblijf in België is dan ook niet relevant in het licht van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, 1°, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat de stukken met betrekking tot het onvermogen in het land van herkomst niet worden aanvaard omdat de verweerder ervan uitgaat dat hij reeds sinds 2010 bij zijn vader woont. In de bestreden akte wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

** Attest OCMW Antwerpen dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot deze datum geen financiële steun aanvraag.*

** Attest OCMW Antwerpen dd 06.05.2021 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij tot deze datum geen financiële steun aanvraag.*

** Verklaring door Republiek Albanië, Instituut voor Sociale Zekerheid, Regionaal Kantoor Durrës, Het Archief dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet in ingeschreven is bij de Belasting Registers, het CMIS systeem, vanaf 12 januari 2012 tot en met maart 2021. Deze verklaring spreekt enkel over de stad Durrës wat niet wil zeggen dat betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in andere delen of steden van het land van herkomst of origine. Het is bovendien niet verwonderlijk dat betrokkene in voormelde periode niet in de belastingregisters van de stad Durrës was opgenomen, aangezien hij al sinds 2010 in België bij zijn vader was. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

** Verklaring door Republiek Albanië, Staatskadaster, Regionaal Kantoor Kruja dd 06.05.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen ingeschreven staan bij de Regionale Kantoor van Stadskadaster van Krujë. Deze verklaring spreekt enkel over de stad Krujë en zegt dus niets over andere delen of steden van het land van herkomst of origine waar betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

** Verklaring op eer door de referentiepersoon dd 07.05.2021 waaruit zou moeten blijken dat hij betrokkene financieel ondersteunde in Albanië alsook heden hier in België. Dit is een loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Hieruit blijkt dat slechts met betrekking tot één welbepaald stuk wordt verwezen naar verzoekers verblijf in België (bij zijn vader) sedert 2010. De redenen waarom de andere stukken niet werden aanvaard, worden door de verzoeker niet betwist. Bovendien heeft de verweerder met betrekking tot de “*Verklaring door Republiek Albanië, Instituut voor Sociale Zekerheid, Regionaal Kantoor Durrës, Het Archief dd 06.05.2021*” in de eerste plaats gesteld dat deze verklaring (“*dat de verzoeker niet is in ingeschreven is bij de Belasting Registers, het CMIS systeem, vanaf 12 januari 2012 tot en met maart 2021*”) enkel spreekt over de stad Durrës wat niet wil zeggen dat de verzoeker niet over eventuele inkomsten kon beschikken in andere delen of steden van het land van herkomst of origine. Dit motief wordt op geen enkele wijze ontkracht. De bijkomende vaststelling dat het niet verwonderlijk is dat de verzoeker in de voormelde periode (2012-2021) niet in de belastingregisters van de stad Durrës was opgenomen, werd door de verweerder bovendien in essentie gegrond op de het gegeven dat de verzoeker al sinds 2010 in België was, en niet zozeer omdat de verzoeker sinds 2010 bij zijn vader inwoont. Ook op dit punt blijkt dus niet dat de vaststelling dat de verzoeker sedert 26 april 2010 bij zijn vader is gedomicilieerd een determinerend motief vormt om het desbetreffende stuk van 6 mei 2021 niet als een bewijs van onvermogen in het land van herkomst te aanvaarden.

De vaststelling dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (...) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon*” blijft derhalve overeind en is reeds voldoende schragend voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van

de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling.

Dat de verweerder ten onrechte voorhoudt dat de verzoeker sedert 26 april 2010 op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd, doet dan ook geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing zodat verzoekers kritiek niet tot de nietigverklaring kan leiden.

Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“8.2.1. Inleiding

Er ligt hier in casu een schending van artikel 8 EVRM voor, daar de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van verzoeksters recht op privé- en gezinsleven.

Uit wat volgt zal blijken dat er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorligt, nu verzoeker wordt verhinderd het gezinsleven met zijn kerngezin op een normale manier uit te bouwen.

8.2.2. Inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven

Verzoeker is de zoon van een Belgische vader. Hij vormt met zijn ouders en dochtertje een feitelijk gezin.

Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker woont samen met zijn ouders en dochtertje. Het is dan ook onbetwistbaar dat voorliggende situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde “fair balance”- afweging, dit is een billijke afweging.

In een arrest van 28 april 2017, verduidelijkt Uw Raad deze “fair balance”- afweging als volgt:

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke eerbiediging’ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-1], blz. 174, § 38, en Ahmut v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-V1, blz. 2030], § 63).

De beslissing tot weigering van verblijf in België maakt dan ook een inmenging uit in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

8.2.3. Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker en zijn ouders en dochter anderzijds

Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in haar arrest van 26 mei 2009 het volgende:

Overwegende dat artikel 8 van het E. V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E. V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan

de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt [...] (onderlijning toegevoegd).

Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en de in casu belangen van verzoeker anderzijds.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar belangen anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoekster te schenden. Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid met zich meebrengt.

Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM.

8.2.4. Schending van de formele motiveringsplicht

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Op grond van deze wet is verwerende partij aldus gehouden de weigeringsbeslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Dit “afdoend” karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid.

Daarenboven kan hier duidelijk ook gesteld worden dat er geen rekening werd gehouden met alle “feitelijke overwegingen”. Verwerende partij houdt geen rekening met de voorgelegde attesten van onvermogen. De overige documenten die werden overgemaakt in het kader van de aanvraag werden zelfs niet bekeken.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat.

Verwerende partij diende de bestreden beslissing aldus in extenso te motiveren.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle elementen uit het dossier en de werkelijke toestand van verzoeker.

Zo maakt verwerende partij in de bestreden beslissing melding van het feit dat niet alle voorwaarden werden onderzocht. Dit getuigt niet van zorgvuldigheid. Hiermee toont verwerende partij ook aan dat zij

geen onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij geen correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de huidige inmenging. Evenmin deed zij een belangenafweging met betrekking tot de huidige gezinssituatie.

Derhalve is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende formele motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM.

8.2.5. Conclusie omtrent het tweede middel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging op het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Het wordt verzoeker onmogelijk gemaakt zijn gezinsleven met zijn kerngezin op een normale wijze uit te bouwen en te bestendigen. Verwerende partij laat na in de bestreden beslissing de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker aan te tonen. Tevens wordt in de bestreden beslissing tussen de belangen van de Staat enerzijds en de belangen van verzoeker en zijn gezin.

Zodoende schendt verwerende partij de formele motiveringsplicht die op haar rust, doch tevens artikel 8, tweede lid EVRM.

Het middel is gegrond."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker gezinshereniging aanvraag met zijn Belgische vader, doch dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf aangezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er "reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon". Deze conclusie wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen is en "er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon". De door de verzoeker voorgelegde documenten worden besproken en er wordt ook concreet toegelicht waarom zij niet volstaan.

Waar de verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing geen motieven in verband met artikel 8 van het EVRM bevat, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden

beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Bovendien heeft de verzoeker een specifieke aanvraag ingediend op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet. Het kwam dan ook aan de verzoeker zelf toe om aan te tonen dat aan de desbetreffende wettelijke voorwaarden is voldaan. In het licht van de formele motiveringsverplichting volstaat het dan ook om in de bestreden akte op afdoende wijze de motieven te veruitwendigen als waarom de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij aan de wettelijk vereiste verblijfsvoorwaarden voldoet. Aangezien de aanvraag niet is gestoeld op de grondrechten, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, diende de verweerder hieromtrent ook niet uitdrukkelijk te motiveren.

De verzoeker gaat voorts in op de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

De verzoeker betoogt dat niet met alle voorgelegde stukken rekening werd gehouden. De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing uitgebreid dient te worden gemotiveerd en hij meent dat het onzorgvuldig is van de verweerder om niet alle elementen te onderzoeken. De verzoeker betoogt dat hieruit ook blijkt dat de verweerder geen onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing, rekening houdende met zijn persoonlijke situatie.

Op 21 maart 2021 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart in met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische vader. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief zijn, dat minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, zodat de andere voorwaarden niet volledig worden onderzocht. Dit is niet kennelijk onredelijk en getuigt niet van een onzorgvuldig onderzoek. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet heeft ontkracht. Wanneer niet is aangetoond dat de verzoeker “ten laste” is van zijn Belgische vader, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, volstaat dit om de genomen beslissing te schragen en dient er niet verder te worden gemotiveerd omtrent de andere wettelijke verblijfsvoorwaarden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de door de verzoeker geviseerde passage een loutere mededeling betreft die ertoe strekt om de verzoeker aan te raden om zijn dossier grondig na te kijken alvorens een nieuwe aanvraag in te dienen. Dergelijke loutere mededelingen zijn niet voor vernietiging vatbaar.

Waar de verzoeker nog meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, laat hij na concrete elementen aan te brengen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn vader.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De Raad wijst erop dat de verzoeker een verblijfsaanvraag indiende in functie van zijn Belgische vader. Uit artikel 40ter, § 2, 1°, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat hij "*ten laste*" is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak zijn Belgische vader.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip “*ten laste*” – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en dit voor de komst van de verzoeker naar België – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt derhalve een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.*” Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden tussen de verzoeker en zijn Belgische vader wordt derhalve niet aangetoond.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn Belgische vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke emotionele banden tussen de verzoeker en zijn vader niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker en zijn vader dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest worden opgenomen in de bestreden akte. Voorts merkt de Raad op dat de verzoeker enkel het verblijf werd geweigerd maar dat hem niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoeker wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van zijn vader.

Aangezien geen elementen voorliggen waaruit een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen de verzoeker en zijn vader kan blijken, kan de verzoeker zich op dit punt niet beroepen op een schending van zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen.

De verzoeker verwijst naar zijn dochter met wie hij naar eigen zeggen een feitelijk gezin vormt.

De Raad wijst erop dat de verzoeker op 21 maart een aanvraag indiende voor een verblijfskaart in functie van zijn Belgische vader. Op 10 september 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Door middel van de thans bestreden beslissing werd aan de verzoeker aldus enkel het door de verzoeker beoogde verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader, geweigerd. De thans bestreden beslissing houdt verder geen bevel om het grondgebied te verlaten in. De Raad ziet dan ook niet in op welke grond de verweerder gehouden zou zijn om verder te motiveren over het gezinsleven van de verzoeker met zijn dochter of om hieromtrent een concrete afweging te maken. Een dergelijk onderzoek kan immers hoe dan ook niet leiden tot de erkenning van het met de thans voorliggende aanvraag geambieerde verblijfsrecht als bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg. De Raad wijst erop dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa* vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse* vs. Nederland, par. 101). Indien de verzoeker meent dat er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven met zijn dochter hier ten lande te ontwikkelen, dan moet hij in de eerste plaats een daartoe passende aanvraag indienen bij het bevoegde bestuur.

In casu bevindt de verzoeker zich bovendien in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. Op 1 maart 2019 werd immers ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21) genomen. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In deze omstandigheden toont de verzoeker niet aan op welke wijze de thans bestreden beslissing, die enkel het antwoord betreft op een aanvraag met het oog op de gezinshereniging met zijn vader, het gezinsleven met zijn dochter in het gedrang kan brengen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de thans bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen met miskenning van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE